

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **2** CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, num. 20, botiga.

BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya, 8 rals, Cuba Puerto-Rico, 16 rals, Estranger, 18 rals.

UNA CAMPANADA DE AVIS.

SERÀ veritat?
 «No hi ha fum sense foc», solen dir, y no falta qui are com are senyala ja una fumareda pèl cantó de la montanya.
 Aquells que durant la revolució de Setembre van alsarse per matar la revolució de Setembre, aquells que tenen per lema aquellas tres lletras D. P. R., que ells diuhen que volen dir: *Dèu, Pàtria, Rey*; pero que 'l país traduheix del següent modo: *Desastre, Pílloria, Rápium-rápium*; aquells que fá poch temps van escandalisar al mon civilisat y avergonyir á Espanya, diu que s' agitan y 's bellugan, y 's preparan per tornar á las andadas.
 No falta qui assegura que ja n' hi ha que han tret la boina de la calaixera, donantli una raspallada; que ja n' hi ha que han carregat lo trabuch; que ja n' hi ha que s' han posat aquells escapularis del *detente* que brodavan las monjas de no sè ahont; y fins que n' hi ha que cobran.
 ¡N' hi ha que cobran! Aixís se diu, aixís s' assegura.
 Y si vostés preguntan:—¿D' hont surten las missas?
 —¿D' hont volen que surtin? los respondré: las missas surten sempre de las sagristías.

Confessin que la vida del carlí es molt cómoda: de la montanya á l' oficina; de l' oficina á la montanya.
 Quan arriba l' hora de sortir, deixa la conciencia á casa, per anar més desembrassat, agafa 'l trabuch, y ¡au! á guanyarse la vida.
 Una vegada 'l carlí está desfermat, no hi ha res que 'l deturi: comensa per las casas de pagés, y acaba per las vilas indefensas: es débil y s' imposa pèl terror. Per tot allá ahont vá una partida hi deixa un rastre de sanch y un riu de llágrimas. Faig lo combat leal y estima las sorpresas. L' honra, la vida y la fortuna de molts, cauhen á las sévas mans, y en las sévas mans se fonen.
 ¿No 's recordan de la guerra dels set anys?
 ¿Han olvidat la guerra darrera?
 Tots los homes progressan, tots los partits progressan: únicament lo partit carlí es sempre 'l mateix, com la hiena de mil anys, de dos mil anys endarrera es sempre la mateixa hiena; perque 'l carlí no té inteligencia; té instint, y un instint malvat.

Pero al últim se cansa de fer mal; ja no pot

GAMBETTA.—PRESIDENT DE LA CÁMARA REPUBLICANA FRANCESA.

més: tothom está escorregut: los mateixos que 'l socorrian y l' alentavan, renegan y demanan pau y tranquilitat.
 Llavors lo carlí corona 'l seu negoci y 's vén y sempre troba qui 'l compra.
 ¡Oh felicitat! A l' un se l' hi regoneixen los grans, y sense cap escrúpul lo veurén anant á manar als mateixos que 'l dia avants lo perseguian: á l' altre se l' hi dona un destino, y 'l veurén al fondo de una oficina insultant ab la seva presència als ciutadans que 'l necessitan, y descansant tranquilament de las sévas fatigas.
 ¡Ab quin gust escolta á n' en Cánovas, per exemple, quan aquest desde 'l Congrés parla de las honradas massas!
 Pero vé un moment en que deixa d' estar crui-

xit, véu lluhir per entre 'ls núvols reaccionaris lo sol de la llibertat: véu que las ideas progres- san, que l' Espanya 's regenera: que las preocupacions antigas se desarrelan de totas las concien- cias: y ja comensa á sentir frisansa.

Y 'ls carlins se posan á parlar de baix en baix, y l' un engresca á l' altre, y surten las boinas de la calaixera, y esperan l' hora.

No tingan por: quan l' hora arribi, cap d' ells farà falta á la llista. Espanya está massa bé; es precis atormentarla. Los liberals quan podian no ván aixafarli 'l cap; are sabrán lo que 'ls costa.

¿Son liberals los que governan? Donchs ¡pap! Ja ha arribat l' hora.

Es l' historia de sempre.

Pero 'l país honrat, lo país pacífich, lo país que ansia la tranquilidat y 'l progrés, lo país que recorda 'ls horrors de una guerra civil fomentada pels partidaris del rey del As d' oros, aquest país exclama:

—Sí, aquesta es l' historia; pero vamos á veure ¿que ha de dprar molt aquesta historia?

¡Ah! Aquesta historia durará mentres los go- bernes liberals vulgan: lo dia que 'l governs libe- rals se proposin acabarla, será acabada.

Lo remey es senzill.

Si veyém que una engruna de llibertat los exas- pera, es indiscutible que un raig de llibertat los asfixiaria. ¿Perqué no s' ha inaugurat definitivament una política ben liberal, ó millor dit una política ben anti-carlista?

La llibertat ha de ser vida y salut per tots nos- altres; ha de ser mort segura pels carlins.

Avuy si 's bellagan, es degut á la forsa que ván rebre del govern de 'n Cánovas. Si en lloch de destinos los hi hagués donat llenya, ja no se 'n cantaria gall, ni gallina.

Are no sè lo que succehirá. En tot cas una cosa hém de recomenar als que governan.

Que tingan vigilancia, mentres siga hora de vigilar: energia; pero molta energia, quan siga hora d' obrar.

Recórdinse del general Prim: los expedients de Montealegre ván retardar la guerra civil; potser si aquell general hagués viscut, la continuació de la mateixa conducta l' hauria evitada definitivament.

Per la nostra part, hém complert donant aquesta campanada de avis.

Si per desdítza d' Espanya arriba l' hora, la Campana de Gracia, com sempre que 's tracta dels enemichs del progrés y de la civilisació, sabrá tocar á somatent.

P. K.

N lo número passat varem publicar una vista de la casa ahont vá neixe Gambetta.

Avuy publiquem lo retrato d' aquest home eminent, segons l' última foto- grafia que s' ha tret.

Creym que 'ls lectors de la Cam- pana conservarán l' imatge de un home, que sense necessitat de autonomías ni de pactes, ha sapigut crear y sab sostenir la gran república francesa.

Una bona noticia pels nostres lectors.

En lo próxim número de la Campana de Gracia celebrarem la tornada dels pelegrins que han anat á Roma, publicant un grabat inédit del inolvidable Tomás Padró.

Dibuixat poch dias avants de la seva mort, lo carinyo qu' en Cánovas tenia pels pelegrins no 'ns vá permetre publicarlo.

Ho farém en lo próxim número.

Dissapte passat gran manifestació proteccionista en lo teatro Principal de Barcelona; dilluns gran manifestació proteccionista en lo teatro de Gi- rona.

En un y altre acte discursos magnífichs, elo- quents y plens de patriotisme.

Dos ó tres dias després, la premsa libre-cam- bista de Madrid espeternegava, y omplia d' in- sults als proteccionistas, alterant lo sentit de las paraulas que van pronunciarse.

Lo Sr. Manté vá dir en lo seu discurs:

—¡Si será veritat que 'ls libre-cambistas son los que menos tenen per cambiar!

¡Error! Los libre-cambistas, comensan per cam-

biar tot lo que diuhen los discursos proteccionis- tas. No poden atacar los arguments y 'ls falsi- fican.

Y aixó, senyors, no es llibertat; es llicencia.

A Madrid s' ha celebrat una manifestació aboli- cionista de l' esclavitut.

La Campana de Gracia s' hi adhereix ab tota l' ánima. Mentres en territori espanyol hi haja un sol esclau, serém indignes de presentarnos ab la cara descuberta davant de las nacions civilisadas.

Los periódichs francesos están escandalisats ab l' industria qu' exerceix lo rey del As d' oros.

Segons sembla, per fer bullir l' olla, 's dedica á la venta de títols y condecoracions.

Es fabricant de nobles falsos.

L' Unió catòlica s' ha fet sèn lo brindis de 'n Menendez Pelayo, demanant l' Inquisició per l' Espanya, é insultant á Portugal y Alemania, davant dels embaixadors d' aquestas dugas na- cions.

Un avis á las juntas de Sanitat:

Entre 'ls neos s' ha declarat una epidemia.

Una epidemia de poca vergonya.

En Nosedal, papa de la carlinalla, ha publicat un manifest aconsellant á las ratas pinyadas de la reacció, que surtin del cau y vajan á las urnas.

Durant l' época revolucionaria varen fer lo mateix.

Primer varen anar á las urnas; després varen anar á las armas.

¡Centinella alerta!

«A Zamora s' está desocupant lo quartel de la Guardia Civil, que dintre de poch ocuparán los frares.»

Aixís ho he llegit en un periódich.

¿Y vosté, Sr. Sagasta, no ho ha llegit?

Ja sè que 'm dirán: «No se ganó Zamora en una hora.»

Pero, mirin que vostés ja fá quatre mesos que governan, y en quatre mesos hi ha temps d' es- combrar á tota l' Espanya.

Los nihilistas no desisteixen dels seus pro- pòsits.

S' han descubert novas conspiracions contra la existencia del Czar.

De més á més s' han pres rigorosas disposicions per protegir la vida d' aquest, de la seva esposa y del seu fill, colcantse centinellas á la porta de las habitaciones de cada un d' ells.

Are no hi ha més que un perill.

Que aquests centinellas de las portas s' enten- guin ab los nihilistas.

LA VEU DELS CORRESPONSALS.—Gran escándol al Vendrell promogut pel rector que vá negarse á admetre per padrí de una criatura filla de un guardia-civil á un dels agu- zils de la vila, dihent que vivia amancebat. L' agutzil té una taberna y una dona llogada que se 'n cuida: aquesta es la manceba, en concepte del rector: Sr. Rector del Ven- drell un dupte: ¿los capellans que tenen majordona viuhen amancebats? Esperém la resposta.

¿Qué 'ls sembla 'l paper que gastém á la Campaña? Si 'ls dirigim aquesta pregunta es per ferios notar que 'l rector de Castell-bisbal diu y assegura que 'ls periódichs liberals son uns paperots. Aixó es una falsedat: lo nostre paper es prou bó: á lo menos es tant bó com aquell que serveix per matar moscas. Lo nostre serveix per matar moscas ultramontanas.

¿Quin rector lo rector de Terrassola! Una viuda acut al confessorari y ell l' hi dona la absolució, pero després se repensa, troba que aquella viuda posseheix béns nacio- nals comprats pel seu difunt marit, s' alsa, y l' hi diu que aquella absolució no val y que 's guardi de anar á combreg- ar. En vá la viuda protesta, dihent que si 'l seu marit vá comprar aquells béns, aquestos no l' hi perteneixen: lo rector de Terrassola insisteix, y la viuda 's queda ab tots los pecats que havia confessat y sense sagrament. Nota: los béns del clero van vendre's d' acort ab lo Papa. ¿Qui sab si segons lo rector de Terrassola, lo Papa y tot está excomu- nicat!

Lo rector de la Vid vá empenyarse en que no havia de pagar los consums, y l' Ajuntament vá empenyarse en apremiarlo. Al veure que anavan á pèndrelli una taula y un rellojé vá afuixar la mosca, pero á la missa major vá explicar lo fet dihent que tota la vida se 'n recordaria, y que 'ls que l' havian anat á embargar, procuressin no ha- berlo de menester. Lo rector de la Vid ha olvidat la má- xima que 'ns mana donar á Déu lo qu' es de Déu y al Cés- sar lo qu' es del César. Ell tot ho voldria per ell.

LAS HIENAS SE MOUHEN.

¿Sentín? Rugint sordament, mostrant sos semb'ants ignobles, torna á caminar pe 'ls pobles aquella turba insolent

Túnez un moro vá matar al cor- responsal del Telegraph, periódich de París, y haventlo agafat ván condemnarlo á mort. Mentres vá estar en capella no vá voler menjar res, de por de que 'ls aliments no estessin cunyats ab

llard.

que, guiada oen'tament pe 'l dit de la c'ericalia, agafant una mortalla com á bandera de guerra, llensá sobre nostra terra la rastrera carlinalla.

¿Qué pretenen? ¿Tal vegada volen avuy repetir

la lluyta que vá cubrir de dol la patria estimada?

¿Crenben que está ja borrada la impressió que en nostra ment deixá aquesta indigne gent

revolcantse en mitj del fanch? ¡Ah, no! Las tacas de sanch no 's borran tant fàcilment.

No hi ha sér digne y honrat que no recordi ab tristesa la cobardía y vilesa d' aquest partit despreciat.

Ningú pot havé olvidat aquells dias de dolor,

en que d' horror en horror los carlistas passejavan,

trepitjant per 'lli hont passavan la pau, la rahó y l' honor.

Eills ab sa baba asquerosa, que tant sols lo rencor mostra,

ompliren la patria nostra de ponsonya venenosa.

Eills son la rassa alevosa que hasta ab los morts se cebá;

ells son los que ván regá nostres camps de sanch rojenca;

ells son los héroes de Cuenca, de L'ers y de Tortellá.

¿Y avuy tal volta voldrian alsá a'tra vegada 'l front,

tornant á avergonyí 'l mon surtint de's forats hont nian!

¿Será que aquets que 'ls atian anyoran la protecció del partit conservadó

que 'ls sonreya, y 'ls mimava, y ab zel los amamantava á espensas de la nació?

¿Pobre partit! Proposarse parar lo curs del progrés!

¿Qui pot fer marxá al revés un riu que vá á desbordarse?

¿Qui es capás d' imaginarse que 'l carlisme siga prou,

per més que bull y 's remou, per portá 'ns al despotisme?... ¿Fer triunfar l' abso utisme al fi del sigle dinou!

Es aixó tanta quimera, com fer que siga decent un partit vell é imprudent que vol caminá endarrera;

que dú bruta sa bandera de tacas que no se 'n van, y que porta al seu davant un sér que, per tota gloria,

pot esp'ica'sbi la historia del As d' oros de Milan.

No. será. La patria irada ab lo fusell digué ¡no!

y aquesta contestació no será jamay cambiada.

Está fixa y ben sellada per montanyas y per plans per ma de sos fills gegants,

que ja dins lo bressolet aprenen á estimá 'l dret,

y á despreciar los tirans.

No, no será. Si algun dia aquesta brivalla fiera tornés á alzar la bandera de la odiosa tiranía,

per xafarla bastaria que, evocant tot lo passat, sonés al nostre costat lo crit de:—¡Fora cadenas!

¡Espanyols, á cassar hienas, y á salvar la llibertat!

C. GUMÁ.

Després manifestava grans temors de que l' hi tallessin lo cap.
 —¿Qué té més? l' hi preguntavan.
 —¿Qué té més? Que ab lo cap tallat Mahoma no té veldrà.
 Quan ván notificarli que l' fusellarian vá donar mostres d' estar molt alegre y content.
 —Are sí qu' estich salvat, deya: ¡Mahoma m' está esperant ab quaranta donas!
 Estava més content que un jugador de tuti quan canta las quaranta.

Aquell senyor Fabra y Floreta que 's presenta candidat per Girona, de qui deyam nosaltres alguns números endarrera: «Ja 't coneix Floreta, que 't dius libre-cambista», ha tractat de desmentirnos públicament.
 ¿Saben de quin medi s' ha valgut?
 Es molt senzill.

A Girona se celebrava una manifestació proteccionista, y l' tal Sr. Floreta vá aprofitar aquesta circumstancia á fi de demanar protecció per la feya industria.
 L' industria del Sr. Fabra y Floreta aré com are es sortir diputat.
 Al efecte vá escriure una carta de adhesió á las ideas proteccionistas.
 Vaja, Sr. Fabra y Floreta, que si hagués de jugar ab mí, lo qu' es ab aquesta carta, jo l' hi asseguro que no faria basa.

Perque vosté á l' any 69, fent gala de proteccionista, vá desbancar á un candidat que n' era de tota la vida.
 Y á l' any 76 vá portarse del mateix modo.
 ¿Y després de haver sortit qué vá fer? Vá ferse nombrar president del *Círcul de la Unió mercantil*, ó siga del primer centro libre-cambista d' Espanya.
 Los electors deyan:—¡Vaya un candidat!
 Y vosté devia dir:—¡Vaya uns candidos!

Are la declaració d' amor als principis proteccionistas l' ha feta per escrit.
 Una pregunta:—¿Perqué no la feya personalment? ¿Perqué no anava á Girona? ¿S' hauria tornat roig?
 Ja 'm sembla que 'l sento:—¿Jo tornar-me roig? Ca, home, ca: no hi anat á Girona, perque m' hauria escapat lo riure.

Si 'ls electors de Girona volguessin creure 'l mèn consell, la qüestió de vosté aviat la tindria arreglada.
 Jo l' elegiria diputat mediant que firmés escriptura y prestés fiança de uns quants mils duros, que en cas de faltar als seus compromisos, podrian servir pels obrers sense feyna.
 Es alló que diu la cansó:
 Una vez me has engañado,
 que dugas no hi tornarás.
 Si vols sortir diputado
 escriptura 'm firmarás.

Lo Sr. Cánovas ha entrat en la Academia de Ciencias morales y políticas.
 Un redolí més á la seva auca:
 «Perque no 's mori de anémia lo fican á la Academia.»

Y á propósit.
 L' existencia de una Academia de Ciencias morales, ha inspirat á algú l' idea de crear una Academia de Ciencias inmorales.
 En ella no hi entrarán en Cánovas; pero serán académichs fundadors tots los empleats que durant lo mando de 'n Cánovas se dedicavan á la ciencia de *irregularisar*.
 Qu' es la primera de totes las Ciencias inmorales.

Un ditxo del *Liberal*:
 «Lo qu' es nosaltres no aniriam ab los conservadors, ni á cullir monedas de cinch duros.»
 Una resposta del *Globo*:
 «Per supuesto. ¡Com que per llest que hi anés, ja no n' hi trobaria cap.»

Passan de 3000 los candidats ministerials que han acudit al govern demanantli districtes.
 Son devots que s' equivocan d' altar.
 En compte d' encomanarse á Sant Elector, s' encomanan á Sant Govern.
 Pero jo ja ho veig: en materias electorals Sant Govern es lo sant que fá més miracles.

Estém en plé período d' exámens.
 Aquí vá un exámen de medicina.

—Supósis, pregunta 'l catedrático, que 's troba que ha de curar á un home que acaba de rebre una ferida al cap. ¿Cóm s' ho arreglaria per curarlo?
 —L' hi posaria una tira d' esparadrap ó tafetà inglés.
 —Avants d' aixó.
 —Avants d' aixó, l' hi rentaria la ferida ab aygua estíptica per contenir la hemorragia.
 —Avants de rentarli ¿no l' hi tallaria 'ls cabells alrededor de la ferida, per fer més fácil la curació?
 —Ja veurá: jo partia del principi de que 'l ferit fós calvo.

Sobre la nostra caricatura respecte del pacte un periódich pactista de Madrid ha trobat lo següent quento:
 «Hi havia un malalt al fort de l' istiu, y cridat lo metje, aquest vá dir:
 —«Tè una pulmonía: sempre ho havia cregut que 'ls frets que s' anuncian per l' hivern vinent causarian moltes desgracias.»
 «Aixís son los enemichs del pacte: creuen ab l' existencia de pulmonías, causadas per un fret que encare ha de venir.»

Lo *Demócrata* contesta ab un altre quento.
 «Hi havia un metje andalús, que al visitar á un malalt, vá disposar tallarli una cama.
 —¿Hi ha esperansas de que 's curi? l' hi preguntarán.
 —De cap manera.
 —Y donchs ¿perqué l' hi talla la cama?
 —Home, per entretenirlo: ais malalts se 'ls ha de entretenir.»
 Aixís son los que proclaman lo pacte: volen tallar camas per entreteniment.

Y are permetin, que jo també hi diga la mèva.
 «Hi havia un maniático que 's queixava de ser al mon, dibent:
 —A mí m' han fet neixe sense demanarme'n consentiment. Jo soch autónomo, y no 'm conformo ab l' existencia.
 —¿Y donchs qué desitja? l' hi preguntava 'l director del mani-comi.
 —Que 'm tornin al ventre de la mèva mare.»
 Aixís també, 'ls que no admeten l' existencia de la nació tal com está constituida, y volen desfer lo que s' ha anat fent á través dels sigles, demanan un impossible tant gran, com lo del pobre boig que volia tornar al ventre de la seva mare.

Los irlandesos sembla que s' escalfan de mala manera, y están á punt d' alsarse en massa contra 'ls inglesos.
 Los capellans d' aquell país ventan lo foch.
 Es natural: qui sembla difunts, recull funerals.

Una senyora estava desconsolada.
 —¿Qué té, senyora, que plora d' aquesta manera? l' hi preguntava un desconegut.
 —¡Ay! no vulga saberho: se m' ha mort lo marit.
 —Escolti ¿y no 'n tenia cap més?

Un que llegeix lo diari hi troba la següent noticia:
 —«A Fransa ha sigut condemnat á 10 anys de presiri un subjecte acusat de haverse casat ab dugas donas.»
 —No seré jo qui vaja á Fransa, deya un que l' escoltava.
 —¿Y aixó?
 —Jo l' hi diré: si á un que 's casa ab dugas donas lo condemnan á déu anys de presiri: á mí qu' estich casat ab una me condemnarian á cinch. Aixó es matemático.

Un senyor qu' estava molt mal de la boca, vá ferse montar una dentadura complerta.
 Pero al principi l' hi feya mal y l' home á ratos se la treya, ficantsela á la butxaca.
 Un dia anava á fer una visita: al pujar l' escala l' hi vá semblar que la dentadura l' incomodaria y se la vá treure, ficantsela á la butxaca de darrera de la livita.
 Y l' hi sucehí una cosa molt caya.
 Al anarse á seure, la dentadura vá tancar-se, donantli un pessich.
 Un ¡ay! y un brinco ván ser la senyal de que se 'n havia sentit.
 —¿Qué té? vá preguntarli una senyora.

—No res: dispensi... respon qué 'l senyor tot se focat: m' hi mossegat las ancas.

- A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.
1. XARADA 1.ª—*Del-fi-na.*
 2. ID. 2.ª—*Tro-vas.*
 3. MUDANSA.—*Dona, Mona, Bona, Pona.*
 4. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—*Logaritme.*
 5. TRES DE SÍLABAS.—*Ma Ho Ma*
Ho Me Ro
Ma Ro Ma
 6. GEROGLIFICH.—*Déu no 'n dona tot; la meytat se 'n té de pendre.*
Han enviat las 5 soluciones Cigir en remull; Un anti-pactista; Noy de Lleyda y J. M. C; n' han endevinadas 4 Un Tipo, Saragata y Pere dels Traspontins; 3 Un ballador; 2 Simbomba y J. Roure; y 1 no més Un cessant y un Enamorat.

XARADAS.

I.
 En prima de la total
 hi está tothom que treballa,
 y fins hi vol pendre part
 una que 's diu *tersa quarta*.
 Si guanyém, com no ho espero,
 vull fer un *dos* de cal ample
 y si perdém, de segur
 que veurém morir la patria.

II.
 Es cosa prima doblada
 que vulguis tenir total
 quan una *dos* hu assentada
 fa qu' espero aquí, al portal.

COMBINACIÓ NUMÉRICA.

.....

Sustituir los punts ab números que sumats diagonal, vertical y horisontalment donguin un total de 21.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

1 2 3 4 5 6 7 8 9—Nom d' una iglesia.
 1 2 3 4 5 6 7 8—Nom de dona.
 7 8 3 6 8 5 4—Nom d' home.
 1 2 3 4 5 6— »
 5 4 3 7 8—Un nom d' home.
 3 8 7 9—Lo que fá olor.
 NOY DE SUCRE.

GEROGLIFICH.

D.
 a
 S A
 C D V
 r i
 PERE PERET Y PERICO.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endevinallas dignas d' insertarse 'ls ciutadans Roque Ros, Estripa- quentos, Dinou de Maig, Julio Jener, F. Flós, Pau Sala y Joseph Gabada.
 Las demes que no 's mencionan no 'ns serveixen, com y tampoch lo qu' envian los ciutadans Anónim, Lliur blau, Sala-truch, Rafel Molina, Ali Ved Pak, Llangonissa de Vich, Un viat-jant, Escura-xamaneys, J. M. R., Tomás Nuavez y Nomás, Sanpatantum y un Zalamero.
 Ciutadà Julio Jener: La poesia está bèn verificada; pero té uns xistes una mica massa transparents. Escolti ¿que no podria enviarnos un' altra?—Dinou de Maig: Publicarém una combinació numérica—Un que 's riu del pacte: Tingui en compte que si alguns dels nostres enemichs, están tant preocupats que s' engrunyeixen, no tenim més remey que deixarlos engrunyar. Ja 's convencerán si son veraderos demócratas, y si no ho son, millor que no estigan ab no-altres. Ocuparnos d' ells seria donarlos una importancia que no tenen.—J. S fill de Sabadell: Oporto: Gracias mil per haberse recordat de nosaltres—Pau de Casollas: Publicarém la conversa—Plagas de Barcelona: Per donar la poesia al públich, l' assumpto es massa frivol.—Joan Vilaseca: Publicarém las dugas poestetas:—Sebas y Alls: Idem la combinació numérica—J. D Sant Ciment: Dispensi que no accedim á la seva demanda, per no sentar mais precedents. Tots los pobles de Catalunya 's creurien ab lo mateix dret y la *Campana* semblaria un programa de festas majors.—Llam-brochs: Publicarém lo quento.—Vegia del Castil-o de Pa-piol: Gracias per la noticia.

LOPEZ, Editor.—*Rambla del Mitj, 20.*
 Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.

PROTECCIÓ Y LIBRE-CAMBI.

Es qüestió de vida ó mort. ¡Pit y fora!